

ROCK 'n'
SPORT

supliment săptămânal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

Sub aceste vestimente orientale
este ascuns chipul unei
neasemuite cântărețe
O' recunoașteți? scrieți-ne!

Anul I nr.15 1991

- Janet Jackson
- "In sfirsit liberă!"
- De la A la Z
- Liza Minelli -
vedetă pentru a doua oară
- Răspundem
dacă sintem în stare
- The Beatles
- Top '30
- Video-satelit TVR
- Video-film-sport

de toate

LA ULTIMA REUNIUNE a Comitetului director al „Euroimage”-ului (fondul de subvenție creat de Consiliul Europei) s-a acordat ajutorul pentru realizarea a 9 filme de lung metraj și un documentar reprezentând în total 22,4 milioane de franci francezi. Printre filmele care au obținut această subvenție se află și cel intitulat „Rosenemil” — coproducție Germania, Franța și Elveția, a cărei regie o va semna Radu Gabrea. (L. Comșa).

Aproape trei ani au absentat de pe scenă cele trei fete de la Bananaarama. Sarah Dallin, Keren Woodward și Jacque

BANANARAMA

O'Sullivan au revenit însă de curind cu un nou single, „Preacher Man”. Cu fosta lor colegă, Siobhan Fahey, nu s-au

mai întâlnit din 1988, când s-o lista s-a căsătorit cu Dave Stewart.

CHESNEY HAWKES

A moștenit talentul muzical al tatălui său, Chis Hawkes (fost basist la Tremeloes, formație de referință în anii '60-'70), iar mama sa, Carole (actriță de televiziune), i-a trezit ambițiile artistice. În

prezent, la numai 19 ani, este deja deținător al unui rol principal în „Buddy's Song”, în care apare ca tânăr solist, a cărui carieră este aproape distrusă de ambițiile exagerate ale tatălui (jucat de Roger Daltrey de la Who).

De reținut când s-au născut

Luna aprilie s-a încheiat și conform intențiilor noastre de a vă oferi date pentru viitor, pentru fanii adevărați, iată date de naștere utile, pentru anul ce vine. 4 aprilie — Gary Moore (37 ani); 6 aprilie — Udo Dirkschneider (39); 7 aprilie — Simon Climie (din Climie Fisher), John Oates (43); 8 aprilie — Julian Lennon

(28); 9 aprilie — Denis Quaid (37), Jean Paul Belmondo (58), Blackie Lawless (W.A.S.P.) a împlinit 35 de ani. 10. 04. — Brian Setzer (de la Stray Cats, 31 de ani); 11. 04. — Lisa Stansfield (25); 15. 04. — Nick Kamen (29), Samantha Fox (25); 20. 04. — Jessica Lange (41), Ryan O'Neal (50); 21. 04. — Robert Smith (32, solist la The Cure); 22. 04. — Jack Nicholson (54), Peter Frampton (41); 23. 04. — Shirley Temple (63); 24. 04. — Paul Ryder (de la Happy Mondays); 27. Shirley Maebay (57).

25. 04. — Al Pacino (51 de ani), Andy Bell (Erasure), 27 de ani, Tia Shire (45). 25. 04. — Giorgio Moroder (47). 27. 04. — Sheena Easton (32), Ace Frehley (40). 29. 04. — Michelle Pfeiffer (33), André Agassi (21), Mark Kendall (Great White), 34. 30. 04. — Perry King (43). 1. 05. — Alaf Thon (25), Jennifer Grey (31).

Lunar vom relua datele celor care n-au apărut „în timp util” adăugând și zilele festive din viața unor actori și sportivi celebri. Ne puteți ajuta! **SILA V.**

Asociația „Forum Scandinavium”

Pe lângă o serie de acțiuni pe tărâm economic tinăra Asociație își propune efectuarea unor programe pe bază de reciprocitate între tinerii români și cei din țările scandinave (în sfera sportului, culturii, artelor, turismului, ș.a.). Colaborarea dintre această Asociație și M.T.S. se dovedește mai mult decât fructuoasă având în vedere susținerea bugetară din partea Ministerului a primelor acțiuni. Un cantonament pentru 2 junioare la școala de tenis a clubului Sondrum Tennis Club din Halmstaad (Suedia) este programat pentru perioada 12—19 mai. Apoi, antrenorul federal Sandu Simion (de la Federația Română de Handbal) va participa la o instruire pe tema folosirii calculatorului în munca administrativă. În curind va demara școala de tenis după model suedez, „CLUB 9 ZECI”. Proiectele Asociației „Forum Scandinavium” sînt dintre cele mai realiste, pragmatice. Despre organizarea părții române, despre posibilitățile de participare la „Forum România” partenera „Forumului Scandinavium”, vom reveni cu amănunte din partea fondatorilor.

MURIEL

Muriel adoră travestiul, la fiecare concert schimbînd peste 5 costume și multe peruci. „Noul sex-simbol al Franței”, cum o consideră compatrioții ei,

este categoric boss-ul formației, pentru succesul căreia aproape își dă și sufletul pe scenă.

TELEVIZIUNE

Selecțiuni din program

Vineri (3 mai) o zi fastă pentru seriale. Pe programul 1 începe serialul polonez „Decalog” realizat în 1988 de Krzysztof Kieslowski. Serialul se compune din episoade de sine stătătoare și încearcă să interpreteze cele zece porunci biblice așa cum acționează ele în lumea contemporană. Printre interpreți: Henryk Baranowski și Maja Komorowska. ● Pe programul 2 — tot un serial în premieră: „Mazarin”, o producție franceză din 1979 realizată de Pierre Cardinal pe un subiect istoric: personalitatea controversată a cardinalului Mazarin și perioada frământată a începutului domniei Regelui Soare — Ludovic al XV-lea. Interpretul lui Mazarin este François Perier. ● „Filmul de simbrătă seară” a migrat pe programul 2 care a programat o producție franceză destul de recentă — **Gorila se infurie** (Le Gorile enrage), realizată în 1989 de Jean Claude Sussfeld (tot cu François Perier în rolul principal, care va dezbrăca roba cardinalului Mazarin pentru a se deplasa la Viena în calitate de comisar de poliție într-o afacere incurcată cu o crimă... Un film poltist deci. ● **Jake și grăsanul** au rămas fideli programului 1, ajungînd cu peripețiile la episodul 14. Și mai au încă destule! ● Duminică (5 mai) în afara Dallas-ului ajuns la episodul 19 al primei serii va putea fi vizionat și filmul artistic englez „Codificat ostil” (Coded Hostile) realizat în 1989. David Darlow încearcă să reconstituie evenimentele scandalului provocat în 1983 de doborîrea unui avion sud-coreean de către U.R.S.S. Interpreți: Michael Mariart, Michael Murphy, Chris Sarandon. ● La Telectemateca de marți (7 mai), un film de vremea cînd „comedia era rege” cu Buster Keaton în regia lui Edward Sedwick. Filmul realizat în 1931 se intitulează sugestiv **Parlor, Bedroom and Bath** și a fost tradus cu titlul laconic: „Tot tacîmul”. ● Tot pe programul 1 — o reluare **Pensionarul** (Thomas Guerin Retraite). ● Iar pe programul 2, episodul 5 al serialului **Așii cerului albastru**. ● Miercuri (8 mai) și joi (9 mai) doar obișnuitele seriale „Decalog” (episodul 2) și Dallas.

● P.S. Pentru copiii de toate virstele continuă în fiecare seară cele două seriale „Strumfii” (Les Schtroumpfs) — pe programul 1 și „Cleantine” — pe programul 2.

G. DAVIDESCU

PRINTRE ULTIMELE DEBUTURI cinematografice new-yorkeze rețin atenția filmele: 1. „Teenage Mutant Ninja Turtles II” (aventură pentru copii care în primele trei zile de la premieră a încasat în 2868 de săli — 20 de milioane de dolari — mult, dar totuși cu 20% mai puțin decît primul film din această serie). Cronicii sînt îngăduitori; 2. „Class action” — 9,8 milioane de dolari în primele 10 zile de la premieră — thriller regizat de Michael Apted; cu Gene Hackman și Elisabeth Mastrantonio în rolurile unui tată și a unei fiice ce se confruntă într-un proces; 3. „Gully by suspicion” — 5 milioane de dolari încasări în primele 10 zile — dramă regizată de Irwin Winkler despre vinătoarea de vrăjitoare de la Hollywood în anii '50; interpret principal este Robert de Niro. (L. Comșa).

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național” Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

Abonamente

Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămîni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3,25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de informare din 11.02.1991”. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

de toate

JANET JACKSON

„În sfârșit liberă!“

Precum majoritatea oamenilor celebri, Janet Jackson nu consideră că ar fi tratată prea bine de presă și este foarte sensibilă la felul în care aceasta face portretul fratelui ei, Michael, de care este în continuare foarte apropiată. Janet nu a mai acordat nici un interviu major de la albumul ei „Control” din 1986, ce a primit de cinci ori discul de platină și care a făcut-o la douăzeci de ani una dintre cele mai populare cântărețe din lume. De altfel după ce a muncit din greu pentru a se desprinde de familie și a-și construit o identitate independentă, ea evită să intre în situații în care nu deține... controlul.

În timp ce „Control” a reprezentat afirmarea independenței sale, „Rhythm Nation”, cu reflecțiile sale asupra rasismului, educației, criminalității și drogurilor, exprimă efortul lui Janet de a vedea dincolo de sine lumea din jurul său. „Am dorit să fac albumul pentru că există un public la care nu s-a ajuns, care nu acordă atenție la ce se întâmplă în restul lumii. Am simțit că pot ajunge la acești oameni prin genul de muzică pe care o cânt. Știu că nu sînt nici prima, nici ultima, dar cred că majoritatea interpretelor angajați social, cum sînt Tracy Chapman sau U2 au o audiență deja conștientă din punct de vedere social, cum sînt studenții, de exemplu. Am simțit că aș putea ajunge la o altă categorie, să le arăt ce se întâmplă și că trebuie să fie un pic mai înțelepți”. Audiența la care se referă Janet este formată din tinerii de culoare care, în pofida apelului ei atât de larg („Rhythm Nation” s-a vîndut în milioane de exemplare), continuă să fie fani ei de bază. Unul din motivele pentru care s-a menținut această legătură este evoluția irezistibilă pe care o înregistrează muzica ei datorită coproducătorilor Jimmy Jam și Terry Lewis. Referindu-se la „Control”, aceștia spun: „Am dorit un album care să fie prezent în fiecare casă de negri din America”. Dar ceea ce au obținut a fost un album care a pătruns în toate casele, de albi sau negri, de pe continent.

„Control” poate fi considerat drept momentul în care Janet ajutată de o asistentă abilă, s-a creat pe sine. Înainte, ea a evoluat cu mai multă sau mai puțină convingere prin domeniul complex al șanselor și constrîngerilor datorate faptului că este mezină dintre cei nouă copii ai familiei Jackson. Născută în 1966 la Gary, Indiana, ea s-a mutat cu familia la Los Angeles la vîrsta de doi ani, oraș în care frații săi mai mari, Michael, Jermaine, Marlon, Jackie și Tito au intrat în istoria muzicii ca „Jackson 5”. Aici, Janet s-a dezvoltat după tipicul fetelor de familie bună cu părinți severi și frați mai mari. Educată de un învățător acasă, timp de trei ore pe zi și aflîndu-se în anturajul continuu al unor frați mai în vîrstă, ea a crescut ca un băiețandru și primul ei vis a fost să devină jockey. Ceea ce a fost însă ieșit din comun în copilăria ei s-a datorat fraților mai mari, care nu numai că erau super-staruri, dar chiar au devenit personajele unui serial de desene animate! La numai șapte ani, ea a început să-și însușească și să cînte cu ei, debutînd la Las Vegas. Apoi, lucrurile s-au ținut lanț, fiind remarcată de un producător și primind mai multe roluri în teatru. Cînd, la 14 ani, tatăl ei a întrebat-o dacă nu vrea să cînte din nou, a acceptat mai mult din ascultarea ce se cuvîne s-o dai părinților. „Nu-mi plăcea, dar nu puneam tot sufletul pentru că voiam să ajung actriță de teatru. Așa că am cîntat”. A rezultat albumul „Janet Jackson” apărut în '82, cu o muzică de dans siropoasă și mediocră.

„Am început să lucrez la „Fame” imediat după ce am terminat liceul. Părinții mei au fost foarte severi. Nu aveam decît munca și muzica noastră. Am pierdut mult din copilărie și nu știam ce se întâmplă «afară». A fost bine, pentru că nu ne-am apucat de droguri sau alte lucruri de-astea, dar a fost rău, deoarece la primul contact cu lumea din jur am fost șocată. Am văzut lucruri pe care nu le cunoșteam înainte”.

În septembrie 1984, pe cînd frații mai mari erau plecați în turneu, Janet, în vîrstă de 18 ani, fuge de acasă și se căsătorește

cu James De Barge la Grand Rapids, Michigan. Familia află despre căsătorie din ziar. Dar mariajul n-a durat prea mult. Divorțul a oferit terenul pentru elaborarea albumului „Control”, iar Janet se mută din nou în casa părintească, și abandonează „Fame”, gîndindu-se să se înscrie la o facultate. Apar marile întrebări („M-am întrebat: ce vreau de la viață?”) și marile răspunsuri („Mi-am dat seama că vreau să fac muzică”). John McClain, director la casa de discuri A & M și vechi prieten al familiei, devine confidentul ei și își propune să o propulseze, descoperindu-i adevărata personalitate în muzică. Și tot el o dă pe mîna unor producători îndrăzneți, Jam și Lewis, care se pun imediat pe treabă, și nu numai în muzică ci și deschizîndu-i ochii asupra vieții, obligînd-o să-și asume responsabilități și să se descurce singură în diverse situații, sustrîgînd-o de sub tutela continuă a familiei.

Rezultatul, discul „Control” reflectă starea de spirit a unei tinere de culoare care a trecut printr-o căsătorie nereușită și pornește mai departe prin viață pe propriile-i picioare. „Cît e durat înregistrarea albumului încrederea ei în sine a tot crescut, pînă cînd a înțeles că potențialul ei este frînat numai de ea însăși” spune Jam. În cele aproximativ 6 săptămîni cît au lucrat la „Control”, un timp extrem de scurt pentru un album atît de elaborat, cei doi producători au lăsat cît mai puțină informație să scape din studiouri, iar cînd McClain a auzit discul, le-a cerut să mai adauge două melodii. Una dintre acestea a fost „What Have You Done

au contribuit la modelarea unui proiect a cărui temă mărturisită era emanciparea personală a cîntăreței! Personalitatea ei nouă și liberă a fost „fabricată”, desigur, urmînd ideile ei despre sine și ce ar dori să devină, iar ea a trebuit să intre în pielea personajului, pînă s-au suprapus perfect.

Dar evoluția ei nu s-a încheiat aici. Janet a descoperit că, oricît de răsunător ar fi succesul, întreținerea lui este mult mai grea decît obținerea în sine. Și asta în primul rînd pentru că, dacă la „Control” s-a lucrat mai mult din entuziasm, după succesul acestuia, a intervenit un factor care face viața mult mai dificilă: banii! Au început

for Me Lately”, ulterior primul single de pe album și primul hit în Top Five. Pentru clipurile video, McClain a descoperit o tinerică ce se ocupa cu coregrafia, o cunoștință a lui Janet, pe nume Paula Abdul, ce a conceput mișcărilor care au dat personalitatea deosebită a apariției scenice a lui Janet Jackson.

Desigur, există o ironie în faptul că atîtea „miini” de valoare

acuzățiile reciproce, certurile pentru o bucată mai mare, iar relațiile s-au complicat și mai tare datorită lui McClain, care era atît director al A & M, cît și un fel de manager al lui Janet! Pînă la urmă ea a trebuit să pună piciorul în prag să reunească echipa pentru a scoate „Rhythm Nation”. Și ca să termine cu toate astea, se hătărăște să devină propriul său manager, în pofida zvonului că de afacerile ei s-ar ocupa Rene Elizondo, sfătuitorul ei pentru video, cu care trăiește.

„Rhythm Nation” a fost înregistrat între septembrie 1988 și mai 1989, din nou în secret total, pînă la apariția discului. Jam și Lewis au scris aproape jumătate dintre cîntecele singuri. După cum povestesc ei, dimensiunea socială a discului s-a conturat de la sine pe parcursul înregistrărilor. Dar acesta este departe de a fi o chemare revoluționară la arme. Janet se simte mai bine între generalități decît lucruri specifice, între sloganuri răsuflete decît analize tăioase. Dar ea are dreptul să creadă că melodiile sale, poate tocmai pentru că nu sînt de protest, pot să-i facă pe oameni să se gîndească la multe lucruri sau chiar să-i determine să acționeze pentru rezolvarea unor probleme sociale. „Știu că un cîntec sau un album nu pot schimba lumea. Dar nu-i nimic rău dacă încerci să transmiți mesajul”, spune Janet Jackson.

Text adaptat de NIC TRUȚA după revista „Rolling Stone”

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

Înainte trecerii la litera C reluăm pentru cei care ne citesc ocazional, că acest serial își propune doar să incite la cunoaștere, iar în urma sugestiilor primite ne vom opri la anumite grupuri care necesită (și merită) un spațiu mai vast. Revisitele din care preluăm materialul n-au inclus o serie de nume care (după opinia personală) ar fi trebuit să apară, măcar amintite. Vom face în final completările de rigoare, trăind cu speranța că printre voi sint și colecționari, suporterii fideli ai genului.

CACTUS. Componenta originală: Rusty Day (solist vocal), Jim McCarty (chit.), Tim Bogert (bas), Carmine Appice (tobe). Un grup de mare forță care a activat la începutul anilor '70, poate cea mai devastatoare trupă de „power-boogie” cum îi spun americanii. Appice și Bogert veneau de la Vanilla Fudge, Day de la Amboy Dukes. Pentru colecționari: Cactus (1970), One Way Or Another (1971), Restrictions (1971), New Improved Cactus (1973).

CANDLEMASS. Suedezi considerați drept grup „doom-thrash”, cu 4 albume și un E.P. Merită ascultați cu atenție.

Messiah Marcolin (voce), Lars Johansson și Mats Bjorkman (chitări), Leif Edling (bas), și Janne Linh (tobe) au sediul la

Stockholm. Discografia: Epicus, Dominicus Metallicus, „Nightfall”, „Ancient Dreams”, „Tales Of Creation” (L.P.-uri) și „At Gallows End” (E.P.).

CAPTAIN BEEFHEART. Acest artist excentric a crescut într-un oraș californian în vecinătatea unui mare, bizar și influent personaj, Frank Zappa. Multe creații de-ale lui Beefheart sint reale provocări pentru potențialul ascultător. Fuzionarea stilurilor, de la jazz la blues, de la funk la muzica psihedelică pe albumele „Trout Mask Replica”, „Safe As Milk”, „Clear Spot” (concepute în anii '60 și '70) prefigurează drumul ce duce către concepția muzicală a deceniului 9.

CELTIC FROST. Grup de avânt-gardă din Elveția (metal-ul fiind dominantă muzicii lor). Tom G. Warrior este solistul și fondatorul acestui proiect prolific care include cam tot ce se poate, de la aranjamente orchestrale, preluări din repertoarele unor stele ca Dean Martin, David Bowie și Roxy Music în formule thrash/death. Prima ieșire s-a produs în 1984, după ce un alt grup, Hellhammer, s-a dezmembrat. Co-fondatorul Martin Ain (bas) a părăsit grupul după cel de-al 4-lea album, „Into The Pandemonium” dar a revenit pentru un disc scos în 1990 „Vanity/Nemesis” (cotat de unii critici drept prima lucrare cu adevărat „metalică” din anul respectiv) și a decis să rămână alături de colegii săi. L.P.-ul „To Mega Therion” este

fără îndoială unul dintre cele mai semnificative discuri „death/metal” înregistrate vreodată.

CHEAP TRICK. Grup pop-metal-ic american care s-a bucurat de un mare succes la sfârșitul anilor '70 după ce mai bine de 5 ani au stat în anonim. Inițial, Rick Nielson (chitară) și Tom Peterson (bas) au format un grup, Grim Reaper înregistrând un album în 1969. Schimbări multiple au dus la varianta din 1972 când numele a devenit Cheap Trick iar solist vocal a fost Robin Zander în timp ce la baterie era Bun E. Carlos. Albumul de debut, cum spunem, a ajuns pe piață abia în 1977, produs de Jack Douglas. Cunoscuți pentru single-uri ca „Dream Police” (1979) sau albume ca „Heaven Tonight” (1978) și „At Budokan” (1978, înregistrat în Japonia, a depășit recordurile de vânzări de până atunci). Activitatea solistică a lui Robin

Zander nu-i împiedică pe Cheap Trick să susțină noi turnee mondiale chiar și acum. De remarcat faptul că la realizarea discului „All Shook Up” (1980) au apelat la celebrul George Martin astfel căpătind o pronunțată nuanță pop, un aer Beatles. Un alt producător s-a aflat alături de grup la „One On One” (1982). Este vorba de Roy Thomas Baker. Tom Peterson a părăsit grupul pentru cariera solistică, fiind înlocuit pentru scurta vreme de Pete Comita iar apoi de Jon Brant.

CORONER. Thrash-eri elvețieni în bune relații cu Celtic Frost. Au un sunet puternic, sofisticat, inteligent. Caseta lor demo din 1986, „Death Cult” îl are ca solist vocal chiar pe Tom G. Warrior. Discuri în 1987 („R.I.P.”), 1988 („Punishment And Decadence”) iar în 1989 „No More Color”.

A.P.

LIZA MINELLI — vedetă pentru a doua oară

S-a spus mereu — și faptul a fost confirmat de exemple ilustre — că starurile sint adesea victimele propriului lor statut și dispar devorată de diabolul star-sistem. Pradă imaginii pe care publicul și-a făcut-o despre ele, vedetele cad de multe ori în manierism și publicul, de obicei dornic de noutăți, le părăsește. Liza Minelli, una din cele mai complete artiste ale music-hall-ului american, ce face deja parte din generația „clasicizată” (alături de Frank Sinatra, Barbara Streisand etc.) a înfuit apropierea momentului în care trebuia să aleagă între transformarea artistică și riscul de a aluneca pe panta conformismului. La 43 de ani, strălucind de energie și umor, Liza Minelli reușește să se învingă pe sine, să iasă din „deșertul drogurilor și al alcoolului” și în același timp să-și înnoiască radical expresia artistică.

„Muzica pe care am cântat-o toată viața aparținea unei epoci în care eu nici nu mă născusem încă. Am ascultat mereu cu plăcere muzică rock și pop dar nu m-am gândit niciodată că voi cânta așa ceva.”

Liza Minelli, un hohot strălucitor de ris pe fondul unor veșminte întotdeauna negre, a avut de la naștere un destin deosebit. Mama sa, Judy Gar-

land, a fost unul din cele mai mari staturii ale Hollywoodului, eroina celebrului film-cult al anglo-americanilor, „Vrăjitorul din Oz”. Tatăl său, regizorul Vincente Minelli, a fost unul din magicienii cinematografului american. La doi ani, Liza apărea deja în filmele mamei sale, la patru ani cînta pentru prietenii acestei familii celebre (Frank Sinatra, Sammy Davis Junior, Lauren Bacall, Humphrey Bogart). Dar publicul a descoperit-o cu adevărat pe Liza Minelli în 1972, în filmul lui Bob Fosse, „Cabaret”. De atunci a început pentru ea o carieră uimitoare de cîntăreață, actriță, vedetă a spectacolelor TV. Ce n-a putut însă evita, a fost cancană deprimării, a drogurilor și alcoolului.

„Amintirile mele cele mai frumoase sint legate de Charles Aznavour pe care l-am văzut pentru prima oară la New York cînd aveam 16 ani și cînd am descoperit că se poate cînta și altfel decît se cînta în acea perioadă în Statele Unite. La Aznavour fiecare cîntec era o poveste specială, care avea viață. El mi-a deschis ochii spre lumea lui Brel, a muzicii franceze în general, Edith Piaf, Charles Trenet. Apoi l-am cunoscut pe Sammy Davis Junior, acest mare cîntăreț, capabil să transforme miraculos scena. Sammy

a reprezentat influența mea americană iar Aznavour cea franceză. De la tatăl meu, Vincente Minelli, am învățat să visez iar mama mi-a transmis umorul și vitalitatea”. Așa

împarte Liza Minelli influențele pe care le-a primit în cursul unei vieți trăite pe scenă și în jurul ei. Datorită talentului și într-o anumită măsură și acestor influențe,

ea a devenit un star al acestui gen de muzică. „Astăzi însă, în țările anglo-saxone, teatrul și comedia muzicală sint pe cale de dispariție. Atunci am început să mă gîndesc la genul pop contemporan. Și am constatat că și muzica și textele sint din ce în ce mai bune. Mi-am spus că, în definitiv, aceasta este generația mea și că ar trebui să abandonez toate acele melodii compuse înainte ca eu să mă fi născut. Am început să mă gîndesc și la compozitorii contemporani. Eu personal caut întotdeauna melodia adevărată, care să exprime obsesiile noastre, sentimentele, trăirile autentice. Viitorul meu spectacol va fi ca și pînă acum compus din melodii, dar ritmul și pulsațiile vor fi diferite”. Ultima creație a Lizei Minelli, cea care marchează trecerea la acest nou stil, este albumul „Results” pe care l-a înregistrat cu un duo disco-pop englez „Pet Shop Boys” (Neil Tennant și Chris Lowe). Mi-au plăcut „Pet Shop Boys” pentru textele lor de calitate, pentru muzica aproape obsedantă — reamintiți-vă „West end girls”. Forța lor provine cu siguranță din faptul că Neil a fost jurnalist și scriitor iar Chris arhitect. Liza începe să intre cu această ocazie în lumea cîntăreților de rock. „Modul lor de a se exprima muzical, de a comunica cu spectatorii este fascinant. Michael Jackson este un gigant.”

Viitorul proiect al Lizei Minelli este un rol într-un film de Lelouch.

Intr-o formă excelentă, trecînd peste o criză din care multe vedete nu au avut forța să iasă, Liza Minelli reconfermă faptul că este o artistă adevărată, un star autentic.

GABI POPESCU

răspundem dacă sîntem în stare

Sam Brown

DORIN VIDRASCIOU (Iasi). Poate te străduiești să-mi scrii corect numele măcar (celelalte greșeli le consider glume de mare efect!). Vei primi și nr. 5, care-ți lipsește.

MUGUR-COSTIN IOAN (București). ESTE CISTIGĂTORUL PRIMULUI CONCURS-GHICITOARE. Intr-adevăr în nr. 12, alături de colaboratorul nostru se afla celebrul Niki Lauda, în vizită la noi (1985) fiind acum un om activ de afaceri (Compania aeriană — Lauda-Air). Felicitări și te așteptăm la redacție după 10 mai, cu rugămintea să telefonezi cu o zi înainte!

ANDREA ERIKA KONRADI (sat Coldău, jud. Bistrița-Năsăud). Bine ai venit printre topiști! Pentru că ai 14 ani, vei intra în echipa de juniori. Despre Glenn Medeiros s-a scris mult, dar dacă insistă, voi căuta, date noi. Puțină răbdare. **HOCIOTĂ M. & PASCALET** (Oltenița). Invitații la emisiune nu au o oră anume, ba dimpotrivă, vin și pleacă după cum doresc. Rap mai mult cu plăcere, dar sînt atîtea emisiuni care s-au axat pe acest gen. **BANU SOTIR CLAUDIU** (Sinaia). În orașul tău, la Oficiul Poștal nu se fac abonamente, pe motiv că nu au primit nici o ordonanță în acest sens! Greu de crezut, dar îi vom ruga pe cei de la D.E.P. să ne ajute! Taloanele vor trebui să respecte, de acum încolo, edițiile de top. **LAURENTIU DIMITRIU** (București). Nu dețin toate numerele ce-ți lipsește, dar citeva tot găsești. Albumul „Love Over Gold” al grupului **Dire Straits** a apărut în 1982, produs de Mark Knopfler. Tot el a semnat muzica celor 5 piese: „Telegraph Road” (14,20 min.) și „Private Investigations” (7) pe prima față și „Industrial Disease” (5,50), „Love Over Gold” (6,15), „It Never Rains” (7,55). **ȘTEFAN DANIEL** (București). Alphaville au apărut în 1982 în R.F.G. Marian Gold (solist vocal și textier), Bernhard Lloyd (specialist în computere, keyboards) și Frank Mertens (clape și compoziții) făceau parte din curentul, care în Germania la acea vreme se numea NDW. Primul contract l-au obținut la Berlin cu Hansa în 1984.

Primul disc a conținut 3 cîntece, „Sounds Like A Melody”, „Big In Japan” și „Nelson Nightride”, care apoi au figurat și pe L.P.-ul „Alphaville”. Cronici favorabile și primire generală, excelentă, după care în 1985, Mertens pleacă din grup din cauza tendinței, vădit comerciale a muzicii pe care o cereau producătorii. Remixat,

ziarul e „de toată jena”, cred că nu merita să mai dai 5 lei pe cele 5 timbre expediate! Să rezumăm, deci, observațiile tale pentru orice eventualitate, poate ne mai îndreptăm, poate te mai indulcim, prea ești pornit. Nu-ți plac „Vrăjelile umoristice” semnate de Dan Diaconescu, nici faptul că Ralu Filp povestește filme văzute de el (argumente nu ne prea dai, dar în fond e treaba ta), nici relatările despre Julia Roberts nu-ți convin, iar sportul „este băgat numai ca ziarul să nu apară în 7-8 pagini”. În nr. 12, a apărut sub fotografia din pagina 7 numele greșit al unei formații ENF în loc de EMF (aici ai perfectă dreptate și mă mir, cum de n-ai găsit și alte scăpări dactilo-tipografice, sau de corectură, pentru că mai sînt și vor mai fi). Dacă ești convins că din cauza acestei publicații (și a altora 100, zici) nu mai găsim hirtie igienică, noi sîntem gata să ne oprim, dacă tu îi convingi pe ceilalți 99 să procedeze astfel. Pentru sănătatea unui cititor de ocazie facem orice sacrificiu. Mergînd pe firul pragmatic al gândirii tale, constat că lanțul slăbiciunilor e măricel: ai cheltuit 5 lei, cînd ai cumpărat revista, alți 5 pentru expedierea scrisorii (îți ajungeau și mai puțini), iar 5 pentru acest număr (cînd îți vor spune prietenii că ți-a apărut numele), iar eu am ocupat spațiul în care un alt corespondent tocmai ne lăuda, care va fi revoltat de cele scrise mai sus și renunță să mai citească aceste rînduri. Așa e bine?

SORIN VLAICU (Zalău). Mulțumesc pentru adresele de Fan-Club. Tocmai am reluat rubrica pe ultima pagină așa că le voi folosi. Opinia ta despre „Melos” n-o transcriu ci mă curînd rețin faptul că ți-ai dorii să avem o grafică mai deosebită sau mai colorată!? Skid Row n-au fost uitați și poți fi sigur că o pagină întreagă le va reveni. N-am spus cînd. Frumos topul tău nostalgic. Nu te superi dacă-l folosim ca atare într-o vineri noaptea?

ALEXANDRU VIGH (Oena Mureș). Am primit topurile timisorene. Mulțumesc. Pe primele locuri la Radio-Timisoara, conform celor scrise de tine (la 14 aprilie) se aflau Roxette, C & C Music Factory, Kim Appleby, Rick Astley și P.M. Sampson. În privința scrisului corect te poți orienta și după revista „Bravo” pe care am înțeles că o ai. Pentru limba română nu știu ce revistă să-ți recomand, dar la 17 ani poți acumula rapid regulile. Intenții bune ai!

A.P.

Ruck Allen

POP Rock

Cronica discotecilor

FETELE CA CIOCCIOLINA N-AU ACCES LA BELLATINA

■ Dacă vrei să știi, BELLATINA e un fel de club-night grecesc. Adică, în altă parte, noaptea, nici că se duc tinerii studenți greci din București. Da' nici Bianca Brad, fiul lui Valentin Uritescu și alte celebrități... ■ BELLATINA este situată la parterul Sălii Polivalente. Inșă, fiiți atenți că e rușinos să ajungi aici cu o amărită de Dacie. ■ Dai 5 dolari, intri, și peste ce dai? Un bar extravagant, un ring de dans (100 m²), un D.J. mai mult decît cunoscut — Tedy Dumitrescu, jocuri mecanice, 150 de locuri la mese, mașini de fum, lumini sofisticate ■ În mod normal, seară de seară, vin aici o sută de persoane. Da ce mai e suta în ziua de azi? Așa că vînzarea, simbăta, duminica vin cite trei-patru sute ■ Iată ce înseamnă o firmă serioasă, în sensul dotării tehnice: pick-up-uri Technic's, SL 1200 MK2 (600 \$/buc.), mixer Cloud (500 \$), 2 boxe JBL, 2 boxe ALTEC, stație de puteri 4x200 W. Toate acestea se găsesc la BELLATINA, discoteca visurilor oricărui tînar ■ Vorba lui Tedy Dee: „Prima lege a lui Murphy spune că dacă un lucru poate merge prost, așa va merge. Aici înșă, la BELLATINA, operează un paradox: dacă o lege a lui Murphy poate greși, o va face”. ■ Părinți, de aici încolo, cînd copiii vă lipesc de-acasă, spuneți doar atît: „BELLATINA, bat-o vîna!”.

DAN DIACONESCU

Cuplu de ocazie

PREMIUL EUROVIZIUNII

Simbăta, 4 mai, la orele 22,00, Televiziunea Română va retransmite de la Cinecitta — Roma, concursul cîntecului Eurovizionii, 1991. Și-au depus candidatura 22 de concurenți și anume: Baby Doll (cu o compoziție de Zoran Vracevic) — Iugoslavia, Eyjólfur Kristjánsson (solist și compozitor) și Stefan Hilmarsson — Islanda, Georgina — Paul Giordimina (compozitor Paul Abela) — Malta, Sofia Vossou (compozitor Andreas Mikroutsikos) — Grecia, Sandra Simó (compozitor Renato Mascetti) — Elveția, Thomas Forstner (compozitor Robby Musenbichler, Hubert Moser și Wolfgang Eltner) — Austria, Sarah Bray (compozitor Patrick Hippert) — Luxemburg, Carola (compozitor Stephan Berg) — Suedia, Amina (compozitor Wasis Diop) — Franța, Izel Celiköz, Reyhan Soykarci, Can Ugurluer (compozitor Sevkét Ugurluer) — Turcia, Kim Jackson (compozitor Liam Reilly) — Irlanda, Dulce (compozitori Fred Micael, Jorge Quintela și José da Ponte) — Portugalia, Anders Frandsen (compozitor MI-

chael Elo) — Danemarca, Just 4 Fun (compozitor Dag Kolsrud) — Norvegia, Duo Datz (compozitor Uzi Chitman) — Israel, Kaija (compozitor Iie Kallio) — Finlanda, Helmut Frey, Jutta Niedhardt, Klaus Pröpper, Eberhard Wilhelm, Clemens Weindorf și Alfons Weindorf (care este și compozitorul grupului) — Germania, Clouseau (compozitori Savenberg, Wauters și Leyers) — Belgia, Sergio Dalma (compozitor Julio Seijas) — Spania, Samantha Janus (compozitor Paul Curtis) — Marea Britanie, Elena Patroclou (compozitor Kyrpos Charalambous) — Cipru, Peppino di Capri (compozitor Marcello Marocchi) — Italia.

Marele Premiu a revenit în anii trecuți cîntecelor interpretate de Jean-Claude Pascal (1961), Isabelle Aubert (1962), Gigliola Cinquetti (1964), Udo Jürgens (1966), Sandy Show (1967), Viky Leandros (1972), ABBA (1974), Johnny Logan (1980 și 1987), Nicole (1982) și Toto Cutugno (1990).

ROMEO BRĂDEANU

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Vacanța a debutat sub bune auspicii. Cynthia și Pattie împrietenindu-se imediat. Femeile stabile în viața Beatles-ilor erau rare, iar Cynthia, cu experiență, o putea învăța multe pe Pattie în ceea ce privea conviețuirea cu un om din această categorie specială. Cynthia a reușit în această perioadă să își regăsească înclinația ei nativă către buna dispoziție, rîzind des și cu poftă, iar Pattie a reușit chiar să mai domolească excesul de puerilitate al lui George, deși acesta continuă să o sîcîie în legătură cu asemănarea cu Brigitte Bardot. Prima zi în Irlanda a debutat cu o ploaie mocănească, care însă nu i-a prea afectat pe cei patru, căci oricum aveau de gînd să-și petreacă ziua în pat.

Nu era încă ora 10, cînd managerul hotelului i-a trezit. Își manifestă regretul că dintr-o neglijență se aflase că locuiau la hotel și dimineață devreme un contingent de vreo 20 de ziariști și fotografi a început să sosească la hotel. Reporterii voiau să afle numele fetei cu care își petrecuse George noaptea, iar fotografiile mișunau prin hol pentru a reuși eventual să o fotografieze. Cei patru tineri trași pe sfoară erau și ei la fel de hotărîți să nu se lase fotografiați, știind deja din experiența anterioară că în câteva minute va fi transmisă la fiecare ziarcite o poveste stupidă, așa că au început să-și facă un plan de evadare.

Doă ore mai tîrziu John și George predau cheile de la camere la recepție în prezența reporterilor, asaltați de întrebări despre fetele cu care veniseră. Cei doi au repetat la nesfîrșit că nu era vorba de nici o fată, că au venit singuri să se relaxeze. S-au îndreptat grăbiți, prin ploaia torențială, spre mașina care îi aștepta pentru a-i duce la aeroport. Odată plecați cei doi s-au uitat în oglinda retrovizoare, sperînd că oamenii de presă îi vor urma, dar majoritatea a rămas pe loc, fiecare dintre ei fiind convins că fetele rămăseseră în camerele lor.

Sus, Cynthia și Pattie erau deja deghizate în costume de cameriste, cu șorțulețe albe apretate și boțețele, firește cu ajutorul conducerii hotelului Dro-

moland. Împingeau de zor pe coridoarele hotelului un coș cu rufe murdare. S-au urcat pe unul din cărucioarele care duceau rufe direct în duba care urma să le transporte. Sub ochii vigilenți ai reporterilor au intrat în dubă, iar șoferul, angajat de George și John, pătruns de importanța misiunii sale, după ce a ieșit din raza hotelului, a ambalat puternic mașina ca și cum ar fi fugit de la locul unei fapte nelegiuite, nelăsînd fetelor nici o șansă să poată ieși din coșurile cu rufe murdare. Dacă șoferul nu ar fi condus atît de repede, fetele s-ar fi sufocat printre lenjerie pînă la aeroport. Acolo erau așteptate de cei doi, care nu prea erau incințați de mirosul de rufărie murdară pe care îl emanau fetele. Erau satisfăcuți că evitaseră fotografierea în Irlanda, neștiind că pe aeroportul Heathrow îi aștepta alt contingent de ziariști. A doua zi povești și fotografii cu Pattie și George umpleau primele pagini al ziarelor.

La sfîrșitul primăverii, Brian învățase să nu mai întrebe „Poate fi ceva mai important decît acest lucru?” pentru că de fiecare dată altceva avea prioritate. Pe măsură ce zilele se încălzeau, articolele isterice și atenția mijloacelor de informare luau proporții, iar vânzările record deveniseră loc comun. „Can't Buy Me Love”, ultimul lor single, era nr. 1 în Marea Britanie și Statele Unite, precum și încă 20 de țări de pe mapamond. În aprilie, toate primele 5 locuri ale topurilor din SUA erau ocupate de piese Beatles, iar la radio se părea că nu mai putea fi ascultată altă muzică.

Faima lor depășise de fapt calitatea a ceea ce făceau; deveniseră singurul foarte popular can-can din lume și au învățat să-și ducă viața ca peștiișorii de aur într-un acvariu. Imensa popularitate, consumată în doză mare la Londra, a fost greu de suportat. Nu era vorba doar de limuzine și nopți petrecute festiv în restaurante de lux și în companii pretențioase, ci în special de omniprezența fotografiilor și reporterilor, a sicofanților care se legau de fiecare cuvînt al lor, care analizau fiecare gest în ediția din ziua următoare. Deși enervați puțin de a fi continuu spionați, devorau articolele referitoare la activitatea lor — Paul, în special, nu rata nimic — iar mai apoi își asumau trăsăturile care le erau atribuite de cronicari. Deveniseră caricaturi ale ego-urilor lor, în parte pentru că era singura modalitate de a ascunde, în spatele acestei deghizări, dramul de viață privată care le rămăsese, în parte pentru că asta se cerea de la ei — să fie ce alții credeau despre ei că ar fi.

John suporta cu neplăcere noul său veșmînt. În vreme ce Paul și George se puteau entuziasma de a fi adulați, iar Ringo părea un uluit fericit, John se simțea înșelat de toată situația. Iată-l deci „pe rebelul, iconoclastul” căruia i se aplicase o altă „icoană” falsă pe eul său. John fusese singularizat ca avînd un intelect strălucit, în special datorită umorului său și ușurinței de a vorbi la conferințele de presă și în interviuri. Dintr-o dată, acele porcării pe care le spusese, umorul de prost gust pe care îl practicase, care îi cauzaseră atîtea necazuri în tinerețe, erau interpretate ca „spirit”. Pentru el devenise, dintr-un anume punct de vedere, din ce în ce mai greu să insulte oameni care nu îl cunoșteau, pentru că tot ce spunea suna inteligent și

premonitori. În acel martie (1964) a fost publicată o subțirică broșură cu desene comentate, aparținînd lui John, care a avut ca titlu — după o idee a lui Paul McCartney — „John Lennon în grafia lui” (John Lennon In His Own Write). Erau câteva glume asociate cu desene-caricaturi groțeste care îi creaseră atîtea probleme la Quarry Bank High School, dar care acum îl propulsaseră în primele locuri de vânzare de carte din Marea Britanie. Suplimentul artistic al revistei „Time” scria că „această carte ar trebui să fie citită de toți cei care se tem de inovări în vocabularul englez”, și continua afirmînd că scrierile și desenele lui John erau „prelungiri ale limbajului creativ al lui James Joyce în perioada lui matură”. Cartea a cunoscut un atît de mare succes, încît John a fost onorat cu un dineu cu ocazia a 400 de ani de la nașterea lui Shakespeare.

GABRIELA ȘEICARU

(Va urma)

Istoria europeană a sintetizatorului

ANGLIA

Inovația tehnologică britanică în domeniul aviatic, cel al computerelor sau în oricare alt cîmp, pare să urmeze întotdeauna același destin trist. Ca un rezultat, geniul britanic își va exporta întotdeauna emanația peste hotare și în acest fel beneficiile realizate aparțin întotdeauna altor națiuni. Niciieri acest lucru nu este mai evident decît în industria britanică a sintetizatorului.

Una dintre primele companii de marcă în domeniul muzicii electronice a fost EMS fondată de PETER ZINOVIEFF. Majoritatea inovațiilor din perioada de vîrf i-au aparținut lui DAVE COCKERELL. DAVE a fost implicat în construcția primelor prototipuri STUDIOS I și STUDIOS II ale anilor '69-'70, el fiind de asemenea autorul celui mai strălucit produs VCS3. La început VCS3 a fost un sistem modular foarte complex și uriaș ca dimensiuni ca ulterior să fie redus la dimensiuni rezonabile, fără să piardă însă acea flexibilitate de care era capabil datorită multiplexelor oscilatoare și sistemului complicat de conexiuni prin cabluri. Aparatul funcționează împreună cu o claviatură de sine stătătoare pe nule DK2, ea însăși o bijuterie electronică foarte complexă. Orice universitate sau colegiu din Regatul Unit, erau posesoarele a cel puțin un aparat de genul acestuia. În Statele Unite a fost exportat (fără prea mare succes) sub numele de PUTNEY după numele districtului londonez unde fusese conceput. VCS3 a fost folosit în bună măsură în creația experimentală a unor grupuri faimoase la vremea aceea precum PINK FLOYD și ROXY MUSIC. Pe discul „Dark Side Of The Moon” fiecare membru al grupului minucioasă un VCS3. BRIAN ENO trecea fiecare instrument al grupului, și chiar și vocile, printr-un VCS3.

În 1974 compania EMS introduce pe piață SYNTHI 100, aparat destinat celor ce nu dorau neapărat un instrument portabil. După cum afirma

DAVE „ar fi trebuit să înlocuiești, pur și simplu, pereții unei camere cu acest aparat”

SYNTHI 100 avea la baza trei VCS3 însă configurația lui cea mai teribilă urmărea nu mai puțin de 12 oscilatoare cu tot atîtea filtre și generatoare de anvelopă, plus un sequencer digital cu trei piste și două 64X64 matrice. Prețul unui SYNTHI 100 era de 10.000 lire (25.000 \$ la acea vreme) lucru care a limitat drastic numărul exemplarelor vîndute dar a însemnat singurul aparat cu care Anglia a putut intra în competiție cu sistemele modulare similare din Statele Unite. Un SYNTHI 100 a fost achiziționat și de studiourile radiofonice BBC care timp de aproape 20 de ani l-au folosit în muzica electronică și pentru producerea efectelor sonore care însoțeau reclamele comerciale.

Nu după mult timp, aceeași companie face cunoștință muzicienilor cu un nou produs SYNTHI AKS, nici mai mult nici mai puțin decît un VCS3 într-o geantă diplomat, o claviatură proprie acustică și o matrice de tip 16X16. AKS s-a bucurat de un atît de mare succes încît EMS, la foarte scurt timp hotărăște să aducă pe lume și pe fratele său mai mic SYNTHI E care nu avea o claviatură convențională ci o bandă senzitivă (RIBBON CONTROLLER) care determina înălțimea sunetului. Înainte ca EMS să vîndă compania alteia americane (ELECTRO HARMONIX) COCKERELL construiește SYNTHI HI-FI, un procesor multi-efect pentru chitară. După o pauză de aproximativ un an, în 1976, timp în care DAVE a asistat la construirea și dotarea studioului pentru muzica electronică din Paris, IRCAN, el a lucrat pentru compania ELECTRO HARMONIX pînă la închiderea acesteia, în 1985. El s-a întors apoi în Anglia și a început colaborarea ca inginer constructor pentru firma AKAI.

DORU CĂPLESCU

(va urma)

„MUSIC BOX” SAU „CASCADORII RÎSULUI?”

Fraților, ia citiți acum, cu atenție, ce cronică TV ne-a trimis Patrick Morăraș: „Vineri pe la ora 15.30 era programată o emisiune cu numele de Music Box. Sumarul era foarte atractiv: nume noi, hituri noi — pentru voi; Chad Jackson și King Beer; Roxette; idoli rock — Billy Idol; serial fix... INX (!); Clip V.I.P... surprize, și pe deasupra era și transmisie directă de la Sătucul odiosului — Snagov. Tocmai serveam masa și mi-am zis că merge foarte bine o muzică bună cu o mîncare bună (hm!). Numai că, cu puțin noroc și citeva înecături, deoarece mi-a stat mîncarea în gît, am trecut ușor peste o jumătate de oră plină, efectiv cu surprize. Ce inspirat a fost domnul Geo cînd a adăugat la sumar — „Surprize”. Și slavă Domnului, au fost surprize cit un Snagov întreg, începînd chiar cu sumarul de unde au fost scoase cele două nume: Chad Jackson și King Beer. De la Vila 27 domnul Geo și-a început emisiunea cu un video clip avînd-o ca protagonistă pe Susannah Hoffs. Video-clipul a tînut numai un minut și ceva fiind însoțit de un sunet oribil care de fapt va predomină pe tot parcursul emisiunii. Ei bine, acum pe lingă surprize apar și bombe. Prima este un malmușoi cu steagul Americii și joben (probabil adus din America, ca și cele două cărți cu profil muzical, pe care domnul Geo le-a prezentat într-o emisiune anterioară de tristă amintire, și foarte vesel de parcă toți amatorii de statistici muzicale le-ar fi avut), care pur și simplu obtura un sfert din ecran. În continuare, domnul Geo și-a continuat logoreea înlocuind și permutînd cuvînte, încurcînd și schimbînd litere culminînd cu transformarea lui Billy Idol din

CRONICA TV

înțeles dintr-un interviu de cca. 5 min. timp în care asupra celor doi, și implicit asupra microfonomului (neizolat) s-a abătut un vînt rebel care mi-a zgîrîiat urechile timp de 4 min, adică 90 la sută din interviu. Dar de fapt ce caută un pescar într-o emisiune muzicală?

După citeva melodii „ci-pite” încă o surpriză. Un video-clip publicitar „feerie”, realizat la limita minimă a amatorismului. Probabil că a fost rugat un trecător de pe stradă să ia aparatul de filmat și să se plimbe printre rafturile magazinului (care nu prea s-au schimbat). Sunetul, din nou în ultimul hal. Acum urmează bomba cu nr. 3... După prezentarea unei melodii, datorită unei întîrzieri de comutare a carului de emisie, imaginea a rămas tot cu domnul Geo. Dar acesta a crezut că nu mai este în direct și nervos s-a ridicat în picioare și a stri-

gat: „Ce dracu mă, nu știu cînd intru și eu în cadru?” Aici sînt două probleme. Ori domnul Geo nu are experiența emisiunilor în direct, ori a fost sabotat grosolan...

Domnul Geo își ia rămas bun de la noi propunîndu-ne să participăm la concursul său cu 2 melodii (care au fost 1) și ne asigură, că după melodia de final, care va fi interpretată de un cîntăreț pe care sigur îl vom recunoaște, ne va anunța echipa de emisie. Noroc că prin video-clip apărea sintagma „No coke”, și mai citînd și eu clasa-mente am realizat că este vorba de dr. Alban. Eu ca eu, dar cei neînțîiați? Da, și după video-clip am rămas cu ochii în soare deoarece s-a dat legătura în studio. Nu că m-ar fi interesat echipa de emisie, dar nu e frumos să promiți...

Deci aceasta a fost emisiunea „Music Box”, un adevărat kitsch. Așa că eu cred că trebuia programată, nu vîndu-i ci duminică la Video magazin, la rubrica „Cascadorii risului”. P.S. Îi recomand domnului Geo să se uite și la emisiunea „Panorama rock”, așa, ca să-și facă măcar o idee despre cum se realizează o emisiune cu cap și dragoste, așa cum realizează Florian Pițuș, dacă în America nu a avut destule exemple. ■ Cam asta se întîmplă, așadar, în materie de pop-rock'n-roll la televizor ■ În ce privește sportul: miercuri seara, la „Actualități” celebrul Ionel Stoica zice despre Borg — „Poate la următorul debut va fi mai bine!”, iar despre fotbal — „Repriza a 2-a începe cu minutul 60...” ■ Pe săptămîna viitoare, la aceeași oră, cînd vom publica topuri TV trimise de dumneavoastră.

DAN DIACONESCU

Vești din Timișoara SURVOLAJ, AMALA, CARDINAL

Cineva îmi spunea acum citva timp că muzica rock românească, nu are viitor în condițiile în care există deocamdată: muzicienii nu pot trăi din LP-uri atâta timp cât există o singură casă de discuri și aceea dotată cu aparatură veche, atâta timp cât nu se găsește suficient carton pentru a edita toate discurile, atâta timp cât nu există săli de repetiție corespunzătoare, manageri serioși și instrumente de cîntat la prețuri accesibile. În această situație avem nevoie de o soluție și iată una posibilă în cele ce urmează:

Înainte de festivalul FUNROCK '90, s-au prezentat pentru preselectie mai multe grupuri, din diverse părți ale țării, printre care și câteva din Timișoara și anume: Survolaj, Amala și Cardinal, grupuri care s-au făcut remarcate încă de la primele acorduri. Păstrînd legătura cu membrii lor de-a lungul vremii am aflat tot felul de lucruri interesante pe care aș dori să vi le împărtășesc prin prezentul articol.

În primul rînd, ceea ce au în comun, toate trei, este un manager ce a investit și continuă să investească atît bani cît și timp în dezvoltarea și afirmarea lor. Se numește Nelu Vlah, un cetățean român stabilit în străinătate (Germania), care, pe vremea cînd locuia încă în Timișoara a trăit pe propria-i piele greutățile prin care treceau grupurile românești de muzică rock, dar și succesele lor, căci, printre altele Nelu Vlah s-a ocupat și de neuității Phoenix. De altfel, nici acum nu este străin de activitatea celor șase pe care încearcă să-i aducă din nou în România, dar se pare că problemele sînt multe... Ce credeți că face un manager atunci cînd ajunge în țară și dă peste trei trupe fără instrumente prea bune de cîntat, fără efecte, corzi de chitară, stații? Răspunsul este simplu: le cumpără! Exact asta a făcut și domnul Vlah și mai mult: a extins lista de mai sus completînd-o cu un P.A. ce este deja aproape gata și pe care se va cînta în viitoarele concerte.

Dar să vedem cine sînt acești băieți peste care a și tăbărit norocul încă din tinerețe. Să începem cu grupul Survolaj, format în ianuarie 1988 și compus din: Levente Molnar — percute, Cătălin Teodoreanu — ch. bass, Zsolt Szabo — chitară și solistul vocal Daniel Petre, care întregeste sound-ul formației nu numai prin vocea sa deosebită, ci și prin contribuția sa la diferite pasaje muzicale, cu instrumente de suflat (Blockflote, muzicuță). Cînd apar pe scenă, primul lucru care te sochează puțin este îmbrăcămintea lor, deloc obișnuită pentru scena rock a anilor '90. Poartă pantaloni evazați, eșarfe, haine cu tot felul de modele, în sfîrșit, lucruri ce amintesc de grupuri ca Led Zeppelin, Canned Heat, Cactus și altele, acestea fiind de altfel și formațiile lor preferate, pe care le ascultă oriunde s-ar afla, acasă, sau în turnee, „always with you, always with me”.

Un alt lucru demn de consemnat este faptul că cei din Survolaj nu se mulțumesc cu puțin ci, vorba lor, fiecare cîntec are nevoie de „lucrătură multă”, și cit mai multe idei. Sînt conștienți că, ceea ce fac trebuie să fie cît mai complex și nu doar o melodie de dragul melodiei, nu doar un simplu refren, după care urmează o strofă, trei acorduri și un break, așa cum, din păcate, mai

lucrează grupuri în curs de afirmare.

Meritele lor au fost recunoscute destul de repede, (dacă ne gîndim și la o întrerupere de un an din cauza plecării a doi membri în armată). La FUNROCK au luat premiul revistei „Puls”, apoi, la festivalul „ROCK, FOLK, JAZZ”, de la Craiova, premiul cel mare. În luna decembrie, au înregistrat împreună cu grupul Cardinal la Radio București și la TVR. Totul a decurs firesc, pînă la sfîrșit, pînă la filmări. Acolo lucrurile s-au cam împotmolit deoarece, la alegerea unor fotografii ce trebuiau puse drept fundal, regizoarea de montaj nu a putut înțelege de ce au ales băieții una pereche buze colorate în roșu, una pereche coșuri de gunoi sau un trup feminin lungit pe podea, trup căruia, din precauție Survolaj-ul îi alipise în prealabil benzi colorate în părțile... esențiale, pentru a nu atrage consternarea unor telespectatori. Printre altele amin-

pe care acesta tocmai le inventează, în concert. Important e să iasă bine, pasajele instrumentale lungi fiind un bun prilej pentru Marius, solistul vocal, de a se odihni. Cit despre textele pieselor, ele sînt compuse, atît în română, cît și în engleză. Pe cele din urmă, ascultîndu-le, în concert încep la un moment dat, să-ți funcționeze din nou vechile tic-uri și să crezi că ar fi din repertoriul altor grupuri, mai cunoscute. Dar marea surpriză o ai atunci cînd afli că este chiar piesa lor, ceea ce nu e rău dacă te gîndești că și tu însuși ai putea fi confundat cu Cristofor Columb!

Atracția seriei a fost Cardinal. Format chiar cu puțin timp înainte de a se prezenta la FUNROCK (în luna sept. '90), din fostul Logarim, băieții au luat un avînt puternic, ajungînd pe primele locuri la diverse festivaluri de rock și avînd șanse să „zboare” chiar mai departe. Cei cinci „eroi” sînt: Don

Amala

tim că Survolaj va pleca pe 20 mai în Franța la un festival de muzică rock.

Ar mai fi multe de povestit despre ei, dar din păcate spațiul nu ne permite, deci să trecem la următoarele două grupuri, Amala și Cardinal, pe care am avut ocazia zilele trecute să le însoțesc la câteva concerte, în diverse localități: Timișoara, Reșița și Lugoj.

La Timișoara — lume multă, entuziasmată, mai ales că băieții nu mai apăruseră de multă vreme pe scena timișoreană. În deschidere — grupul „Pe Cont Propriu”. Neconvîngător de această dată, cu orientare spre trash, nu au reușit să impresioneze publicul.

Dar iată-i și pe cei de la Amala intrînd în scenă. Aceiași oameni pe care îi cunoșteam de la FUNROCK, cu excepția băssar-ului (ca să mă exprim într-un limbaj comun lor), care a băiat înalt și costeliv, care se oprește lingă stația sa de bass unde și rămîne pe toată durata spectacolului. De ce? Deoarece era pentru prima oară cînd se urca pe o scenă, iar în trupă venise doar de cîteva zile, înlocuindu-l pe Romeo Rădoșan care între timp și-a format propria formație. (de trash).

Ceilalți membri sînt Mișa Gruici — ch. solo, originar din Virset, Iugoslavia, student la Facultatea de Medicină din Timișoara, Laur Morun — un tobar foarte bun, inclusiv, de glume, ce nu-i lasă indiferenți pe ceilalți colegi. Este din zodia pestilor, mai precis chiar din zodia morunilor, dacă ar fi să ne luăm după gurile rele... Kovacs Iosif (Kóvi), chitară armonie, un băiat modest și foarte atent la „acțiunile” noului băssar, (căruia, din cînd în cînd îi mai face și niște semne discrete), îl acompaniază pe Mișa în lungile sale șiruri de sunete

Romeo — solist vocal, compozitor și chiar poet, el compunînd versurile pentru ca apoi, așezîndu-se la pian să creeze linia principală a melodiei. Ritmul va fi susținut de tobele în care Cvasa Florin bate cu îndrjire și încredere, de bass-ul pe care Alin Achim, mare fan Hello-ween îl „maltratează” cu folos și talent, și de chitara armonie din minile lui Cristian Georgevici, mîini cu ajutorul cărora, atunci cînd nu cîntă posesorul se folosește pentru a gestucla, dînd astfel viață povestirilor sale, mai ales cele despre școală, unde continuă să aibă mari probleme din cauza pletelor. Chitara solo se află în minile lui Horea Crișovan, coleg de bancă cu sus-numitul, încă de pe vremea grădiniței. Cei doi formează un cuplu de nedespărțit, atît în muzică, cît și la școală.

Citînd însă despre Amala și Cardinal vă puneți probabil întrebarea: care o fi melodia lor preferată? Nu vă chinuiți să aflați din alte surse, vă spun eu: „Corul Vinătorilor”, desigur, cu un text puțin modificat, melodie pe care trupeții o cîntă după fiecare spectacol, cînd publicul a părăsit deja sala. Așa au făcut în cele trei zile de concerte, la care am asistat și vă asigur că au avut un mare succes!

Curînd, aceste trei trupe vor pleca în turnee prin țară, iar părerea mea este că, dacă veți participa la spectacolele lor nu veți avea nimic de pierdut, cum nici manager-ul lor de care am pomenit nu are și, sperăm, nici nu va avea. Se proiectează chiar și o participare a Survolaj-ului la un festival de rock în Franța, în luna mai. Să sperăm, că francezii nu vor rămîne indiferenți.

DIANA SINGER

TOP TOP TOP TOP CURIERUL NATIONAL

Pornind de la ideea că adevărații fani urmăresc muzica în toate formele și culorile sale, am hotărît să vă solicităm să alcătuiți, și astfel să introducem periodic în revistă aceste topuri mai speciale.

Muzica în complexitatea și diversitatea ei actuală nu poate fi înțeleasă bine fiind privită doar prin prisma unui cîntec care se bucură la un moment dat de succes. Astfel LP-ul, C.D.-ul albumul tip „Greatest Hits” aduc un plus de înțelegere, stîrnind interesul, dezvăluind fațete necunoscute, deseori chiar schimbînd aprecierea pe care am acordat-o unui interpret sau unui grup. Cei care ne-au scris au înțeles aceste lucruri și noi astăzi dezvăluim rezultatele:

TOP 10 NOSTALGIC

1. Imagine — John Lennon 66 p; 2. Another Brick In The Wall part 2 — Pink Floyd 59 p; 3. Let It Be — Beatles 42 p; 4. Stairway To Heaven — Led Zeppelin 40 p; 5. C'est la Vie — Emerson Lake & Palmer 35 p; 6. I Want To Know What Love Is — Foreigner 34 p; 7. Brothers In Arms — Dire Straits 32 p; 8. I Like Chopin — Gazebo 31 p; 9. In The Army Now — Status Quo 29 p; 10. Bohemian Rhapsody — Queen 28 p.

TOP-ul NOSTALGIC arată poate cel mai mult valoarea artistică a unui cîntec, în acest clasmament regăsim ceea ce a rămas în urma judecății aspre a timpului. Aici sînt amintirile dragi ale tineretii, ale primelor iubiri iar inima începe a bate un pic mai tare. Nu este de mirare că majoritatea cîntecelor sînt lente. Pe de altă parte TOP-ul este un cîmp de luptă în care se întîlnesc idoli mai multor generații. Rezultatul este întotdeauna incitant. Au fost nominalizate 50 de titluri.

TOP 10 LP-URI

1. Listen Without Prejudice — George Michael 67 p; 2.

Mariah Carey — Mariah Carey 49 p; 3. Razor's Edge — AC/DC 48 p; 4. Mc Mxc — Emigma 41 p; 5. Affection — Lisa Stanfield 40 p; 6. Wilson Phillips — Wilson Phillips 35 p; 7. Violator — Depeche Mode 30 p; 8. Repeat Offender — Richard Marx 28 p; 9. Trash — Alice Cooper 27 p; 10. Crazy World — Scorpions 25 p.

TOP-ul de LP-uri la noi prezintă și gradul de pătrundere și ascultare a unor discuri „mari”, mai ales că la posturile de radio nu prea se difuzează albume în întregime. La această categorie au acces în genere pasionații colecționari, dar după scrisori putem spune că sînt destul de mulți care după ascultarea unui cîntec nu se lasă pînă nu își procură și albumul, acest lucru recomăndîndu-l și noi.

În TOP am lăsat și noi ca genurile să se amestece iar rezultatul poate arată și gradul de audiență al fiecărui gen în parte. Pe viitor încercați a ne trimite top-urile de LP-uri separate pe genuri muzicale.

Au fost nominalizate 45 de de titluri

TOP 5 VIDEOCLIP-URI

1. Freedom — George Michael 51 p; 2. 3. Babies — Sinead O'Connor 35 p; 3. Money Talks — AC/DC 25 p; 4. Blaze Of Glory — Jon Bon Jovi 20 p; 5. Release Me — Wilson Phillips 18 p.

Fenomenu muzical din lumea întregă nu mai poate fi privit fără a lua în considerare și imaginea. Astăzi un cîntec nu mai poate intra în topurile de vînzări dacă nu este „pus” și într-un clip video. Cu toate acestea într-un interviu Phil Collins recunoștea că în majoritatea cazurilor clip-ul este departe de ceea ce și-au imaginat muzicienii atunci cînd au compus cîntecul.

Au fost nominalizate 35 de clip-uri.

LIVIU ZAMORA

Pink Floyd

„WISH YOU WERE HERE”

So, so you think you can tell
Heaven from hell, blue skies from pain
Can you tell the green field from a cold steel rain
A smile from a veil, do you think you can tell

And did they get you to trade your heroes for ghosts
Hot ashes for trees, hot air for a cool breeze
Cold comfort for change, and did you exchange
A walk on a part in the war, for a lead role in a cage

How I wish, how I wish you were here
We're just two lost souls swimming in a fish bowl
Year after year
Running over the same old ground, what have we found
The same old fear
Wish you were here

DAN DIACONESCU

Iaca niște considerații generale

■ Aflați că, între timp, am trecut pe la orelist și mi-am ascuțit auzul mai ceva ca mintea întreprinzătorului particular. Așadar, m-am pregătit ca luna pentru rubrica de față — programată, iată, săptămînal la o oră de vîrf! ■ Prezentatori, animatori, realizatori ai programelor radio, ați observat că de la o vreme, orice cuvînt pe care-l rostiiți în fața microfonului poate fi folosit împotriva dumneavoastră. Ce naiba, mai feriiți-vă și dv.! Că eu vă iau partea, da pînă la o limită. ■ Fiți foarte atenți, căci vă ascult permanent, altă treabă n-am. Stau cu urechile-n patru și singur în cameră. Uneori mai

intervine, ce-i drept, și cite o excepție de genul feminin, dacă pot să spun așa. Și iată că pot, fiindcă o excepție, două excepții — vedeți, excepția este de

RADIO

genul feminin ■ Dacă ar fi după capul meu, uite-așa aș face TOP-ul emisiunilor radio: 1. „Pittis Show”. 2. „TOP '91”. 3. „Radio Mondo Melodii”. 4. „Philo-Rock”. 5. „Retro-Rock”. 6. „Studio-Rock”. 7. „Radiodiscote-

ca pentru tineret”. 8. „Radio Disco Ring”. 9. „Metronom '91”. 10. „O melodie pentru fiecare” ■ De pildă, Emil Crișan (Constanța) e de cu totul altă părere, ca într-o adevărată democrație: 1. „Șlagăr TOP Rock '91”. 2. „Radiodiscoteca pentru tineret”. 3. „Top '91”. 4. „19 pentru totdeauna”. 5. „Radio Mondo Melodii”. 6. „Star... Star... Star”. 7. „Dinamic Ton”. 8. „Metronom '91”. 9. „Amfiteatrul tineretii”. 10. „Pittis Show” ■ Una, alta, timpul trece și ați scăpat de critici pe săptămîna asta, domnișoarelor, doamnelor și domnilor din Radio.